

# ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8  
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :  
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**  
Ἀ θ ῆ ν α ς

## ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σηβρίου 1897 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαετασίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

**Ἡ Ῥωσικὴ** κυβέρνησις, ἐντολῇ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου προέβη εἰς ὠρεὰς πρὸς ἀνέγερσιν τῶν κοινοτικῶν κτιρίων καὶ τῶν ναῶν τῶν Χανίων. Τὴν δὴλωσιν ἐποίησατο ὁ ἐν Χανίοις Ῥώσος πρόξενος πρὸς τὸν μητροπολίτην, ὅστις, εὐχαριστήσας διὰ τὴν πατρικὴν μέριμναν ἣν ἐπιδεικνύει ὁ ῥώσος μονάρχης ὑπὲρ τῆς δεινοπαθοῦσης νήσου, ἐδήλωσεν ὅτι ἀρμόδια νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ὠρεὰν ταύτην ἦν μόνον ἡ ἐθνοσυνέλευσις τῶν Κρητῶν. Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ μητροπολίτου Χανίων ἐνισχύει ἐν ἡμῖν τὴν ἰδέαν περὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀρμοδιότητος ὅπερ κυριαρχεῖ ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς Κρητός. Ἐκαστος ἐννοεῖ ὅποια εἶναι τὰ καθήκοντα καὶ ἐνισχύει διὰ πάσης δυνάμεως τὴν ἐθνοσυνέλευσιν ἥτις ἀντιπροσωπεύει ἐν τῇ νήσῳ τὴν κυβέρνησιν. Ἀλλὰ τοῦ ὁ μητροπολίτης κολακευόμενος ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας καὶ γενναιοδωρίας ἤθελε προεξοφλήσῃ πᾶσαν ἐναντιαν γνῶμην. Ἀλλ' ὁ ἅγιος Χανίων μετεβίβασε τὴν ἐντολὴν εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ αὕτη ἐν ὀνόματι τῶν κατοίκων τῆς νήσου ἀπεδέχθη τὴν ὠρεὰν καὶ ἐψήφισε εὐχαριστήριον ἐγγράφον.

Ἡ ὠρεὰ αὕτη γιγνομένη μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν αἰματηρῶν γεγονότων, ἀτινα διεδραματίσθησαν ἐν τῇ νήσῳ καὶ τῆς ἐχθρικής στάσεως ὧλων τῶν δυνάμεων πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς, ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἀναπετάνται ἡ σημαία τῆς αὐτονομίας, προέρχεται ἄρα γε ἐκ μόντης τῆς ιδέας ὅπως παρασχεθῇ βοήθεια εἰς τοὺς παθόντας χριστιανούς, ἣ ἐνέχει καὶ ἄλλην ἐννοίαν ὑψηλοτέραν·

Δὲν δυνάμεθα οὐτε τὴν μίαν οὐτε τὴν ἄλλην νὰ λάβωμεν ὡς ἐπιχείρημα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα. Ἀληθὲς μόνον εἶναι ὅτι μετὰ τὸν Κρητικὸν ἀγῶνα καὶ μετὰ τὸν ἐλληνοτουρκικὸν πόλεμον, δηλαδὴ ἀποῦ ἐντελῶς ἐταπεινώθη ἡ Ἑλλάς καὶ ὑπεβλήθη εἰς τοὺς μάλλον ἀτιμωτικούς ὅρους τῆς εἰρήνης, ἡχοῦσιν εἰς τὰ ὧτα ἡμῶν φωναὶ συμπαθείας καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης.

Ἀπαντες φωνάζουν νῦν : Τὴν καὶ μὲν τὴν Ἑλλάδα ! ποῦ ἀφίνετε τὴν Ἑλλάδα ! πρέπει νὰ προστατεύσωμεν τὴν Ἑλλάδα !

Αὐτὰ δύναται νὰ ἀκούσῃ σήμερον πᾶς Ἕλλην καὶ παρὰ τῶν ῥώσων καὶ παρὰ τῶν γάλλων καὶ παρὰ τῶν γερμανῶν. Ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει διὰ τοὺς ἀπερχομένους εἰς τὰς αἰωνίους μονάς· ὅταν κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πορεύωνται τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπαύσεως τότε ἀνοίγεται ἡ βίβλος τῶν μυστηρίων καὶ ἐκθάπτονται τὰ ἐκτακτὰ προτερήματα καὶ ἀνακαλύπτεται τὸ μέγα κενὸν ὅπερ καταλείπουσιν. Ἀποῦ δὲ τῶρα ἀφῆκαν τὴν Ἑλλάδα νὰ ταπεινωθῇ καὶ ἐνταφιασθῇ ψάλλον ἐγκώμια καὶ σπεῖρουν πανταχοῦ αἰσθήματα συμπαθείας.

Ἐπίσημον δὲ ὄργανον τοῦ ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διελάλησεν ὅτι ἡ μόνη

λύσις τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος εἶναι νὰ ἐνωθῇ ἡ νήσος μετὰ τῆς Ἑλλάδος ; ἀλλὰ πρῶτον δεόν νὰ παραχωρηθῇ εἰς τὴν Ῥωσίαν ! καὶ αὕτη διὰ συνθήκης νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐὰν τὸ δημοσιογραφικὸν τοῦτο ὄργανον ἀντιπροσωπεύῃ ὄντως τὰς ἐπικρατούσας ιδέας τοῦ ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου προκύπτει ὅτι ἀπὸ βορρᾶ πνέει οὐριος ἄνεμος μέλλων νὰ ἀναζωγονήσῃ τὴν ἀποθανούσαν καὶ ἐνταφιασθεῖσαν Ἑλλάδα καὶ ὅτι τὸ ῥωσικὸν ἀνακτοβούλιον προτίθεται νὰ εὐεργετήσῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Κρήτης.

Αἱ δηλώσεις ὅμως αὗται ποσῶς δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν πολιτικὴν ἣν ἡ Ῥωσία μετέλλει κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸ καὶ διαρκούντος τοῦ πολέμου, οὔτε πρὸς τὴν διαγωγὴν αὐτῆς ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐν τῇ ἀνατολῇ λαῶν οἵτινες ταλαιπωροῦμενοι καὶ καταπιεζόμενοι μόνον προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα εἶχον τὸν ῥώσον μονάρχην. Λοιπὸν καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους λαοὺς ἐπεδείχθη πάντοτε ὁ γρόνθος, ὁσάκις θύελλα σφοδρὰ καὶ συμφορὰ ἐνέσκηπτον. Πιθανὸν ἡ ἐπερροὴ τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς νὰ ἐπιδρᾷ πολὺ εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ὁθωμανῶν ὁσάκις παραβιάζονται συμφέροντα αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς ἀνατολῆς ἡ ῥωσικὴ πολιτικὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπώλεσεν ὅτι ἐκτίσθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐπὶ ἐκατονταετηρίδος δι' ἀγῶνων μακρῶν, οὔτε εἶναι δυνατόν τοιαῦτα τεκμήρια προσωπικῆς τοῦ αὐτοκράτορος συμπαθείας νὰ διατηρήσῃ τὸ ὁσημέραι σβεννόμενον ῥωσικὸν γόητρον.

## ΕΚ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1897

Μία ἐπίσκεψις ἐν Ἡπείρῳ.—Τὰ ἐρεῖπια καὶ ὁ Ἑλλητικὸς στρατός.—Οἱ θαυμαζόμενοι Κουμουνδούρος, Μπαϊρακτάρης καὶ Σπανός.—Ἡ κοροϊδεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου.—Ὁ νέος βαλῆς.—Τὸ αἶσθημα τῶν Ἡπειρωτῶν ἀκμαῖον.

Μηχανευθεὶς διάφορα μέσα ἵνα διέλθω τὸν Ἀραχθὸν καὶ τραπῶ ἐκεῖθεν τῆς γεφύρας τῆς Ἀρτης, ἵνα ἀντιληθῶ ἐκ τοῦ πλησίον πῶς ἔχουσι τὰ κατὰ τὴν πολυπαθὴ Ἡπείρον μετὰ τὰ ἀτυχῆ καὶ κωμικὰ δεινοπαθήματα τοῦ πολέμου, ἐφθασα περὶ μεσημβρίαν εἰς Φιλιππιάδα. Ἀλλὰ πρὶν φθάσω ἐκεῖ, ἱππεύων ἐρυθρόχρων Ἀχαρνόεντα, ὁπόσαι ἀναμνήσεις δὲν ἐπισωρεύθησαν ἐν τῇ διανοίᾳ μου, ὅτε διέτρεχον τὴν ποικιλόχρουν πεδιάδα. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὰ Ἑλληνικὰ συντάγματα ἐπάτουν τὸ ὑπόδολλον Ἡπειρωτικὸν ἔδαφος καὶ τὰ πρόσωπα τῶν χωρικῶν ἀνέλαμπον ὑπὸ φαίδροττος, ἐν οἷς διεκρίνοντο πρεσβύται τινὲς ἄδοντες μετὰ θυμηδίας παλαιὰ τινὰ ἄσματα ἀρματωλικά, ἐνῶ νῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τοὺς λοφίσκους καὶ ἐν μέσῳ τῶν θάμνων νιζάμειες καὶ γκέγκηδες σχηματίζοντες ὁμίλους ἀνῆπτον πυρὰς καὶ ἐψάλλον ἄσματα δι' ὧν εἰρωνεύοντο τὰ πρὸ ὀλίγων μηνῶν γεγονότα, ἅπερ ὑπῆρξαν εἰς ἐφήμερος ὄνειρος ἐπὶ τριήμερον ἀπλώσας ἀνά τὴν πεδιάδα ἐκείνην τὰς ἐλαφρὰς αὐτοῦ πτέρυγας καὶ φυγαδευθεῖς εἰς τὰ νάνδρους καὶ ἀφανισθεῖς ἐντὸς τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος. Ἡ Φιλιππιάς μοι ἐπροξένησεν ἀλγυινὴν ἐντύπωσιν. Οἰκίαι ἀποτεφρωθεῖσαι, χριστιανοὶ στενάζοντες ἐκ θλίψεως καὶ ὀδύνης. Ἀλλ' ἐν μέσῳ αὐτῶν ἠκούοντο καὶ θαρραλέοι συζητηταί, παραδόξον δὲ μοι ἐφάνη ὅτι εἰς τὴν συζήτησιν

ἐλάμβανον μέρος καὶ τουρκαλβανοὶ χωροφύλακες. Κατέληξαν δὲ πάντες νὰ ἀνομολογήσωσι τὴν ἀνδρείαν τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τὴν ἡρωϊκὴν εὐτολμίαν τοῦ Μπαϊρακτάρη, τὸν ὁποῖον νομίζουσιν ἔτι ὅτι βλέπουσιν ἐκεῖ παρὰ τὸ ὑψικόρυφον Γρίμποδον ἱπεύοντα τὸν φαίχρουν ἵππον αὐτοῦ καὶ παρορμῶντα, ὡς ὁμηρικὸς ἦρας, τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας. Ἀλλὰ τὸ τότε μεθυθεὶς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τόσῃ ἐλληνικῇ ἀνδρείᾳ Γρίμποδον προβάλλει νῦν σοβαρὸν καὶ πένθιμον, ὡς χαίνουσι πένθιμος αἱ τόσαι ἀποτεφρωθεῖσαι οἰκίαι τοῦ Λούρου καὶ τοῦ Καντζᾶ. Ἐνθουσιῶδως ὁμιλοῦσιν ἐπίσης ἀπανταχοῦ περὶ τοῦ Γουλιμῆ, τοῦ δημοτικωτάτου ἐν Ἡπείρῳ σπανοῦ, ὅστις μετὰ τόσης τέχνης διηύθυνεν εὐθυβόλως τοὺς καταστρεπτικούς μύδρους. Ἐπιμένει δὲ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ πολυμήχανος σπανὸς εἶχε διέλθει τὴν γέφυραν πρὸ τοῦ πολέμου μεταμφιεσθεὶς εἰς χωρικὴν τῆς Γρεμενίτσας καὶ κατῶρθωσεν οὕτω νὰ ἐξετάσῃ τὰς πέραν τῆς γεφύρας τοποθεσίας, ἵνα ἐκτιμᾷ ἐν τῷ δέοντι τὰς διὰ τοὺς βροτολογίους αὐτοῦ μύδρους ἀποστάσεις. Ὅ,τι κυρίως μὲ ἐπλήρωσε χαρὰς ἀρρήτου εἶναι ὅτι ὁμιλοῦσι καὶ οἱ ἐχθροὶ περὶ Κουμουνδούρου, Μπαϊρακτάρη καὶ σπανοῦ, ὡς περὶ μυθικῶν ἡρώων, ἐνῶ ὁ πατριωτισμὸς καὶ τὰ αἰσθήματα δὲν ἐξέλιπον παρὰ τοῖς χριστιανοῖς ἐν Ἡπείρῳ μεθ' ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις καὶ τὰς πικρίας τὰς ὁποίας ἐπήνεγκεν ὁ ἀτυχὴς πόλεμος.

Καταλιπὼν τὴν Φιλιππιάδα διήλθον τὸν Καντζᾶν, ἐνθα τὸ κατερειπωμένον χάνι τοῦ Χουσεῖν μπέη μαρτυρεῖ ἔτι τὰ καλά, τὰ ὁποῖα ἐπήνεγκεν ἡ ἀνικανότης τοῦ Μάνου καὶ Μπότσαρη καὶ διελαύνων τὴν ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς πλείστοι ἡμίονοι μετ' ἀλεύρων, ἀγόμενοι ὑπὸ γυναικῶν ἀγκαρευθεισῶν ἐκ Ζαγορίου καὶ ὑπὸ συνοδίαν στρατιωτῶν σιωπηλῶς καὶ ῥαθυμῶς βαδίζοντων, ἐφθασα ἐκεῖθεν τοῦ Λούρου εἰς τὸ Μιχαλίτι παρὰ τὰ Φλάμπουρα. Κεκοποιώκως, ἔστην πρὸ λαμπρᾶς πυρᾶς περὶ τὴν ὁποίαν ἐκαθέζοντο εὐθυμοὶ περὶ τοὺς τριάκοντα στρατιῶται.—Πόθεν ἐρχεσάι μοι εἶπεν Τσαούσης ἄλκιμος, ὅστις διὰ τῆς τραχείας αὐτοῦ προφορᾶς προῦδιε τὴν ἀλβανικὴν αὐτοῦ καταγωγὴν.—Ἐξ Ἀργυροκάστρου, ἀπήντησα αὐτῷ ἀλβανιστί.—Μοὶ προσέφεραν καφέ καὶ σιγάρον.

Ἐκεῖ ὑπάρχει παρεκκλήσιον, ὃ Ἀγ. Γεώργιος, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀνηρτημένους δύο μέλανας σκούφους. Ἐπειδὴ δὲ παρετήρουν αὐτοὺς μετὰ περιεργίας—εἶναι ἀπὸ τὰ χοντοῦ τοῦ ἡλθάν ἐδῶ πέρα, μοὶ εἶπε γελῶν ὁ Τσαούσης, ἀλλ' ἐπολέμησαν καλά, πολὺ καλά, ὅαν παλληκάρια καὶ ἂν δὲν ἐφευγάν, κακὰ θὰ τὴν εἶχαμεν.

Ἐγνόησα ὅτι τὰ δύο καλύμματα ἐκεῖνα ἀνήκουν εἰς δύο ἄνδρας τῆς Ἡπειρωτικῆς φάλαγγος, ἵσως φανευθέντας, ἀλλ' ἵσως καὶ ἀπολέσαντας ταῦτα κατὰ τὴν ὑποχώρησιν.

Ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Τσαούσης συνομιλίας ἐπέσθην ὅτι ἡ Ἡπειρωτικὴ φάλαγξ ἐπροξένησε καταστρεπτικὰς ζημίας εἰς τὸν τουρκικὸν στρατό. Εὐχριστήσας δὲ καὶ ἀποχαρτήσας τοὺς ἀγαθοὺς στρατιώτας ἐφθασα μετὰ δύο ὥρας εἰς Πρέβεζαν. Ἐγελωτοποιεῖτο πάντοτε ὁ ἐλληνικός στόλος ὑπὸ εὐθύμων ἀξιωματικῶν, οἵτινες προσκαλοῦσι τοὺς περιέργους ἵνα ἴδωσι τὰς μὴ ἐπραγείσας ὀβίδας. Χριστιανοὶ ἐπιβάται ἐξ ἰωαννίνων ὁμιλοῦν μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τοῦ βαλῆ Ἰωαννίνων Ὁσμᾶν πασᾶ, ὅστις φαίνεται αὐστηρὸς, ἀλλὰ δίκαιος καὶ ἀβοηφνέστατος.

Ἐκπαίδευθεις ἐπὶ ἑτῇ δολοκλήρῃ ἐν Γερμανίᾳ ἐνοίει νὰ ἐνεργήσῃ εὐνοεμένητως, μὴ προσέχον εἰς τὰς καταγγελίας εἰσυδήςαντες βράδιον, εἰς τὰς ὁποίας ἀπέδιδε σημασίαν τὸ ἀνέκδοτος καὶ γνη-  
ρακὸς προκάτοχος αὐτοῦ Χιζή πασά, οὐχ ἵνα ἐκπηρώτῃ τὰ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καθήκοντα αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς ἵνα πληρώσῃ χρυσὸν τὸ βα-  
λάντιον αὐτοῦ.

Τὴν νύκτα τῆς ἐπαύριον καθόρθωσεν νὰ δια-  
πειρωθῇ κυρίως διὰ λέμβου εἰς Δευκάδα, ὑπό-  
θεν ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν παροῖσαν. Διασχίσας  
οὕτω τὰ νότια τῆς Ἡπείρου, ἐπέσθην ὅτι ἐάν  
διὰ τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν κομμηναίων μικρο-  
πειριῶν ἐξεφυλίθησαν οἱ ἐλευθεροὶ Ἕλληνες,  
οἱ ὑπόδουλοι Ἡπειρώται διατρεῖν ἀκμαῖον τὸν  
πατριώτην καὶ ἑλληνοπρεπῆτατον τὸ αἰ-  
σθημα.

## ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

26 Ὀκτωβρίου

Πῶς ἔγινε τὸ σκάνδαλον τῆς Πρεβέζης. — Ἀγρίμ  
εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ ἱατρὸν Γεώργιον Γεωργιάνην  
— Παντοδύναμος πρὸς τὸν ἡνῶντο νὰ διαπρά-  
ξωσι. — Κόινε φιλίας ἡμᾶς ἀπὸ χειρότερα. — Δη-  
μοσιεύειν δὲ πᾶσι σιγασμένην τὴν κακοήθειαν  
τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἱατροῦ Γ. Γεωργιάνην.

Εἰς ὧν — τὰ στόματα μετ' ἀγανακτήσεως  
ἀνερίπτο ἡ τραγικὴ πρᾶξις, ἥ νὰ εἴπω καλλή-  
τερον ἡ βυζαντινὴ πρᾶξις ἣν ἐπέπραξεν ὁ ἀρχιε-  
ρεὺς καὶ ἄγιος Γαβριὴλ Ἰατρούλας τὴν ὁποίαν  
σὺν παρακλῶν νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν «Φωνὴν  
τῆς Ἡπείρου».

Ὁ νέος Κωνσταντῖνος Γεωργιάνης ἀδελφός  
τοῦ ἱατροῦ Γεωργίου, ἠρᾶσθαι πρὸ καιροῦ τῆς  
διευθυντικῆς τοῦ παρναγαγωγίου μας δεσποσύ-  
νης Ἐλένης Δεοντοδότης ἐξ Ἀρτης, νέας πτω-  
χῆς καὶ ὀρφανὰς πατέρας, ἀλλ' εὐνημένης καὶ  
ἀπαραιτοῦ ἡθικῆς καὶ φρονήσεως, ἐχούσης  
μόνον προσηλὸν γράμιν μονοφθαλμοῦν ὑπὲρ  
καὶ μικρὰν ἀδελφὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς.

Ἡ δεσποινὶς αὕτη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς  
δεκαπενταμηνίᾳ ἐνταῦθα διαμονῆς τῆς εἰδείεν  
διαγωγὴν τιμιωτάτην καὶ χρηστοτήν, ὥστε ἐπὶ  
συρὲ τὸ σέβας καὶ ἀγάπην ὅλων τῶν κατώτε-  
ρων.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Γεωργιάνης ἐσχά-  
τως ἐρπύρεται πρὸς αὐτὴν τὸν ἑρῶτα του,  
ἐκείνη δὲ ἀρνούμενη τοῦ ἐδῶλῶν, ὅτι ἦτο πτω-  
χὴ καὶ ἀσημαντὸν οἰκογενεῖας, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀν-  
θεν εἰς ἄλλην θέσιν.

Ἡ νέα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐφάνερωσε καὶ  
εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἱατρὸν Γεώργιον, παρα-  
καλοῦσα αὐτὸν νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἀδελφὸν του  
Κωνσταντῖνον νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς ιδέας του  
περὶ αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχον, ἐκεῖνος  
ὅμως τῇ ὑπεσχέθῃ ὅτι διὰ τὴν νυμφευθῇ, καὶ  
οὕτως ἡ πενία αὐτῆς, οὕτως ἄλλη τις αἰτία θὰ  
τὸν παρεμποδίσῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τὸσον  
δ' ἀλλήθις τοῦτο, καθ' ὅτι τὴν προθεσὶν του ταύ-  
την ἐδῶλῶς καὶ εἰς συγγενεὶς καὶ φίλους του,  
ὅτι διὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐκ τοῦ τοξείδιου  
τοῦ ἐμελεῖ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Δυστυχῶς ὅμως  
ἄλλα ἐμελεῖτο αὐτὸς καὶ ἄλλα ὁ ἀδελφὸς του  
Γεώργιος ἐνῆργει κατὰ τὴν ἀπουσίαν του (διότι  
πρὸ ἡμερῶν λείπει εἰς Ἀθήνας δι' ὑπηρεσίαν  
του). Ὁ καλὸς ἀδελφὸς ἀφοῦ μετεχειρίσθῃ ὅλα  
τὰ καταπιστικὰ μέσα καὶ δὲν ἐδυνήθη ν' ἀπο-  
τρέψῃ τὸν ἀδελφὸν του ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς του  
μετεχειρίσθῃ καὶ τὸν ἀρχιερέα μας (οὗτος τυγ-  
χάνει στενὸς φίλος) διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν  
ἀδελφὸν του, καὶ ἀποτρέψῃ αὐτὸν ἀπὸ τοιούτου  
γάμου. Ὁ ἀρχιερεὺς δὲν προεκάλεσε καὶ τὸν  
συμβουλευσε νὰ μὴ καταδεχθῇ νὰ λάβῃ σύζυ-  
γον πτωχὴν νέαν μὴ τιμῶσαν τὴν οἰκογενεῖάν  
του, καὶ ἂν τυχὼν τὴν διέθρηθεν, ἀναλαμβάνει  
αὐτὴς νὰ σκεπάζῃ τὸ πρᾶγμα (ὥραιο τῷ  
ὄντι δεσποτικῇ συμβουλῇ)· ὁ νέος ὅμως ἀπῆντη-  
τησε πρὸς αὐτὸν διὰ ἀγαπᾷ αὐτὴν οὐχὶ διὰ  
τὴν ἀτίμησιν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν λάβῃ σύζυγον·

εἰς ὅσα δὲ ἀπεφάσισε δὲν ἀκούει κενά ἀπὸ  
τούς ζητούντας τὸν ἀποτρέψωσιν. Ἀπεπι-  
σθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς, ἐμελέτησε καταχθόνιον σχέ-  
διον νὰ διαπράξῃ χάριν τοῦ φίλου του ἱατροῦ,  
ὅστε καιροφυλακῆσας κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ  
Κωνσταντῖνου, ἐν μεγίστῃ μυστικότητι, ἐμ-  
σῶσεν ἁμαξάν, τῆς ὁποίας τὸν μισθὸν λίρας

3 ἐπλήρωσεν ὁ ἱατρὸς, καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ  
τοποθετηθῇ ἐξωθεν τοῦ παρναγαγωγίου τὴν τρί-  
την νυκτερινὴν ὥραν, ὅπως ὁ ἀρχιερεὺς Γα-  
βριήλ, ἡ καλλήτερον Ἰσμαὴλ ἔλαθε μεθ' ἐαυ-  
τοῦ τὸν καθάσιν του Ἐσάβην, καὶ συνοδοιπό-  
ρον τοῦ τὸν πρωτόπαπα Πάνον, ἀφοῦ προη-  
γουμένως εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Πασά ἕνα χω-  
ροφύλακα καὶ ἕνα Σουβαρῆν, προορισθεὶς ὅτι  
θὰ συνῶσεν εἰς Φιλιππιάδα μίαν γυναῖκα,  
τούς ὁποίους εἶχε διατάξῃ νὰ παρευρεθῶσιν τὴν  
ιδίαν ὥραν ἐξωθεν τοῦ παρναγαγωγίου τὴν αὐ-  
τὴν λέγαν ὥραν μετὰ τὸ ἄνω ἐπιταλεῖν του, ἐπο-  
ρεύθη ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν εἰς τὸ παρναγαγω-  
γεῖον (ἀφοῦ φυσικῶς ἀπερρόφησεν φάσιν ἐλό-  
κληρον κονιάκ ἢ μαστίχα) καὶ ἀνυψωθείσιν  
αὐτῶ τῶν θυρῶν τοῦ παρναγαγωγίου, λέγει πρὸς  
τὴν διευθύντριαν Ἐλένην νὰ καταβῇ καὶ ἀναβῇ  
εἰς τὴν ἁμαξὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα  
τῆς Ἀρταν. Ἡ δυστυχὴς ὅλη ἐν-τρομος, ἡρώ-  
τησεν αὐτὸν—διὰ ποῖον λόγον Σεβασμιώτατε;  
ἐκεῖνος δὲ μετὰ τὸν συνῆθη τραχὺν καὶ βάρβαρον  
τρόπον του, λέγει πρὸς αὐτήν, ὅτι δὲν ἔχει λό-  
γον καὶ ἡ δυστυχὴς ἔτρεψεν νὰ κρυθῇ, ὁ δὲ  
ὁμοῖος ἀρχιερεὺς διατάσσει τὸν καθάσιν του  
καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ Σουβαρῆν καὶ ἀρ-  
πάξουσιν τὴν νέαν λιποθυμοῦν διὰ τὴν μι-  
κρὰν ἀδελφὴν καὶ τὰς ἱπποσύνας ἐντὸς τῆς ἁ-  
μαξῆς ἡμιγυμνοῦς, μὴ ἐπιτρέψας αὐταῖς νὰ λά-  
θωσιν οὐδὲ τὰ ἐνδύματά των, καὶ ἐν ἀκαρεῖ  
διατάσσει τὸν ἁμαξὴν νὰ τρέξῃ δι' ὅλης τῆς  
νυκτός, διατάσας τὸν καθάσιν του Ἐσάβην νὰ  
ἀκολουθήσῃ τὴν ἁμαξὴν μέχρι τῆς πόλεως ἐπι-  
σπείρας δὲ ἄρσεν εἰς τὴν διάκρισιν τούρκων  
ὀδηγῶν, ἡμίγυμνα καὶ ἐν καιρῷ νυκτός, δύο  
ἀθῶα καὶ ἀδύνατα κοράσια. Ἡ δὲ ν' ἀπο-  
στείλῃ καὶ τὴν μητέρα των, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη  
ἤρρισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ θορυβῇ, οὐβηθεὶς  
μὴπως ἀκουσθῶσιν τῶν φωνῶν τῆς τρέξῃ λαὸς  
καὶ ἀποτύχῃ τοῦ βανδαλικοῦ σκοποῦ του, τὴν  
ἄρσεν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κατὰ σύμ-  
πτωσιν διέδωκιν ἐκείνην οἱ δημογέροντες κύριοι  
Κωνσταντῖνος Περίδικας καὶ Γεώργιος Περίδικ-  
ρης, ὅτι εἰς ἐκείνην παρατηρήσεις τινας εἰς τὸν  
Μητροπολίτην, ὅστις ἠπειλήσεν διὰ τῆς βακτη-  
ρίας του ἀμφοτέρους· τότε καὶ ἐκεῖνος τὸν ὑβρι-  
σαν καὶ τοῦ εἶπον, ὅτι ἡ πρᾶξις του αὐτῇ θὰ  
τοῦ φάγῃ τὸ κεφάλι.

Τὴν πρωΐαν ὅλη ἡ πόλις ἦτο εἰς ἀναθρα-  
σμὸν κατὰ τοῦ ἀρχιερέως, ἡ δὲ δημογεροντία  
πνέουσα τὰ μένεα κατὰ τοῦ ἀρχιερέως, προ-  
καλεῖ τὴν μητέρα καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἀγ-  
γλικὸν καὶ Ρωσικὸν προξένιον, ὅτι δὲ πρὸς ἐκεί-  
νον πορευθέντες εἰς τὸν Πασά ἐζητήσαν λόγον,  
ὅστις ἀπῆντησεν αὐτοῖς, ὅτι δὲν ἔχει γνῶσιν  
τεῦ τοιούτου, ἀλλὰ δὲ, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ  
ἐζητήσεν χωροφύλακα καὶ Σουβαρῆν διὰ νὰ  
συνοδεύσῃ μίαν γυναῖκα, οὗς καὶ τοῦ ἔδωκεν.  
Οἱ προξένιοι ὅμως ἐζητήσαν νὰ τηλεγραφῇσιν  
εἰς Φιλιππιάδα καὶ τὴν γύρουν Ἀρτης νὰ ἐπι-  
στρέψῃ ἡ ἁμαξὴ μετὰ τὰ δύο κοράσια, ὁ δὲ Πασ-  
σὴς ἀπῆντησεν πρῶτον καὶ ἡ δημογεροντία ἔδω-  
κεν πιστοποιητικόν, ὅτι ἡ νεάνις εἶνε καλὴν  
ἡθῶν καὶ οὕτω ἐτηλεγράφησεν εἰς Φιλιππιάδα  
ἀλλ' ἦν πλέον ἀργά διότι ἡ ἁμαξὴ εἶχεν ἀνα-  
χωρήσει δι' Ἀρταν.

Κατὰ τοῦ ἀρχιερέως συντάσσεται ἀναφορὰ  
καὶ θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια τοῦ Κωνσταντῖνου. Ὁ  
λύκος ὅμως οὗτος εἶνε χειρότερος ἐκεῖνου, διότι  
εἶνε ὅλος προδοτικὸς· ἐγράψεν καὶ ἔλθον οἱ φυ-  
γάδες χωρικοὶ καὶ ἐντόπιοι καὶ εἶνε ὅλοι εἰς  
τάς φυλακάς. Ἐσυνάξατε τὰ ζῶα τὸν φυγάδων  
χωρικῶν, ἀγέλαδας, πρόβατα, ἀγέλας κλπ.  
ἐπὶ προφάσει νὰ διαφυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς  
τούρκους, καὶ τὰ ἐσπερήσθῃ ἄλλα δὲ ἐσφαρ-  
αν καὶ ἐπώλησεν, καὶ ἄλλα ἔλαβε μοναστηριακά.  
Ἀν δὲ γνωρῇ κανεὶς κανὲν ζῶον τὸν ἀποπέμ-  
πει ὑβρίζων αὐτόν.

Ὁ ἀρχιερεὺς εὐκαιρολογήθη εἰς τὴν ἀρχὴν  
ὅτι ἡ διδασκαλίσα αὕτη ἦτο Ἕλληνίς, καὶ  
ὅτι δὲν εἶχε ὅλκιμα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπό-  
λιν, διὰ νὰ ἐπαγγέλιται τὴν διδασκαλίαν εἰς  
διὰ τοῦτο τὴν ἀπεδείκνυν ὡς ἀντιβαλόνσαν εἰς  
τὸν νόμον.

Ὁ ἀρχιερεὺς εὐκαιρολογήθη εἰς τὴν ἀρχὴν  
ὅτι ἡ διδασκαλίσα αὕτη ἦτο Ἕλληνίς, καὶ  
ὅτι δὲν εἶχε ὅλκιμα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπό-  
λιν, διὰ νὰ ἐπαγγέλιται τὴν διδασκαλίαν εἰς  
διὰ τοῦτο τὴν ἀπεδείκνυν ὡς ἀντιβαλόνσαν εἰς  
τὸν νόμον.

Ὁ ἀρχιερεὺς εὐκαιρολογήθη εἰς τὴν ἀρχὴν  
ὅτι ἡ διδασκαλίσα αὕτη ἦτο Ἕλληνίς, καὶ  
ὅτι δὲν εἶχε ὅλκιμα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπό-  
λιν, διὰ νὰ ἐπαγγέλιται τὴν διδασκαλίαν εἰς  
διὰ τοῦτο τὴν ἀπεδείκνυν ὡς ἀντιβαλόνσαν εἰς  
τὸν νόμον.

Ὁ ἀρχιερεὺς εὐκαιρολογήθη εἰς τὴν ἀρχὴν  
ὅτι ἡ διδασκαλίσα αὕτη ἦτο Ἕλληνίς, καὶ  
ὅτι δὲν εἶχε ὅλκιμα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπό-  
λιν, διὰ νὰ ἐπαγγέλιται τὴν διδασκαλίαν εἰς  
διὰ τοῦτο τὴν ἀπεδείκνυν ὡς ἀντιβαλόνσαν εἰς  
τὸν νόμον.

## ΒΟΥΛΗ

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προεδρίου καὶ τῆς  
ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Βουλῆς ἐστὶ  
ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ Κράτους ἐκ  
τῶν γενομένων συζητήσεων σταχυολογούμε-  
νὰ κυριώτερα ὡς ἑξῆς:

Ὁ κ. Λυμπερίτης λαβὼν τὸν λόγον ἀναι-  
ρέται εἰς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ ὑπο-  
γείου τῶν Στρατιωτικῶν περὶ στρατιωτικῶν  
προβιθεσμῶν. Ἐχόντες ὑπ' ὅψιν μας τὰ μέλη  
τοῦδε παράχρησιν ἄτινα ἐπέφερον τοῦ στρα-  
τοῦ τὴν κατὰ πτωσιν συνιστώμεν εἰς τὸν κ. ὑπο-  
γόν τῶν Στρατιωτικῶν νὰ μὴ σπεύσῃ ἀμέσως  
εἰς προβιθεσμούς πρὶν ἢ ἐκ τῆς ἐμπειρομένης  
καὶ ἀκριβοῦς ἐξελέγχσεως τῶν ὅντων τοῦ στρα-  
τοῦ πεπραγμένων καὶ συνεπῶς τῆς ἐξευρέσεως τῶν  
ἀξίων ἀνταμιωτῶν ἀξιοματικῶν.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐκ  
ταῦτα λέγει:

Συμολέοντες. Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς πα-  
ρουσίαθι ἐνώπιον τοῦ ἔθρου ἀπαράσκευος. Ἐ-  
σπευσμένως ἐκλήθησαν οἱ ἐφεδρικοὶ καὶ συνεκ-  
τρώθησαν ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὰ κα-  
τάλληλα μέσα ἵνα γυμνάζονται καὶ νὰ γυ-  
ρίζουν πᾶν ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ εἰς στρατῶ  
ἀντιμειώτως τοῦ ἔθρου.

Ὁ πόλεμος μᾶς προκατέλαβεν. Ἐν Θεσα-  
λίᾳ δὲσαν συνεκτρώθη τὸ στράτευμα, δὲν ὑπῆ-  
χεν ἰδέα ὅτι μετὰ τὴν ἐκείναι νὰ πολεμήσῃ, ἀλλ'  
ἐπεκράτει ἡ ἰδέα ὅτι μοιραῖος ὑπὸ τῆς φρενῆς  
τῶν πραγμάτων θὰ καταληξώμεν εἰς τὸν πό-  
λεμον. Οὕτως ἱματισμὸν, οὕτως ἐν γένει ἐπιμη-  
τείαν, οὕτως μεταγωγικὴν ὑπηρεσίαν, οὕτως  
τὰ ἄλλα μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶχεν ὁ στρατός.  
Οἱ ταξίαρχοι καὶ οἱ μέραρχοι, οὕτως αὐτοὶ ἐπὶ  
ρῖζον τὸ στράτευμα, οὕτως τὸ στράτευμα αὐτοῦ.  
Κατ' ἀρχὰς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἰδείεν ὅπως  
λαμπρὰν διαγωγὴν. Ἡμῶν μετὰ μεγίστης γυ-  
ναϊότητος. Ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη ἡ συνείδησις  
τὸν στρατὸν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν του δὲν εἶχε γυ-  
νηθῇ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν στρατὸν μας. Ἐγενήθη  
κατὰ τὴν ὁρᾶσιν, διότι τότε ἐγνωρίσθησαν οἱ  
στρατῶτες καὶ οἱ ἀρχηγοί. Ἀλλοῦ λοιπὸν ἐστει-  
ρώθη ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῇ καὶ ἄλλοι οὐχί. Διὰ  
τοῦτο ἐχόμεν μερικὰς μόνον ἐπιτυχίας, καὶ τί-  
λος τὴν ἦσαν τοῦ στρατοῦ.

Ἐξαιρέσει τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τοῦ  
στρατοῦ, τὸ ἄλλο ὕλικόν αὐτοῦ εἶνε λαμπρὸν.  
Ἐχει πειθαρχίαν καὶ ἀντοχήν, ἡ ὁποία δὲν  
εὐρίσκειται οὐτε εἰς τὰς ἑυρωπαϊκὰς στρατεύματα.  
Ἐπὶ τούτοις μῆνας ἐβρέχοντο εἰς τὸ ὑπᾶλθον  
οἱ στρατιῶται, καὶ δὲν ἐλιποτάκουν. Στρα-  
τιῶται, ὑπαξιωματικοί, καὶ κατώτεροι ἀξιωμα-  
τικοὶ εἶνε ἄριστοι.

Ἐκ τῶν λογαγῶν τὰ 2)3 εἶνε καλὸς, ἐκ δὲ  
τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τὸ 1)2 ἢ τὸ ἡμίση.  
Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ εὐρεθεὶς ἐνώπιον ἔθρου  
πεπειραμένον ἑλληνικὸς στρατός, ὅπου εἶχε  
καλὴν διοίκησιν, ἐκεῖ καὶ ἐδόξατο τὰς σημαίας  
του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ἡττηθῇ ὁ ἑλλη-  
νικὸς στρατός, διότι ὁ ἐχθρὸς ἦτο τετραπλάσιος.

Ἐν τοσούτῳ ἐγενήσαν πράξεις λαμπραὶ μεμονο-  
μένως εἰς τὸ στράτευμα ὅλκων. Διατὶ νὰ μὴν  
καὶ νὰ ἀμυνθῇ μόνος ὁ λογιστὴς ἐκεῖνος κατὰ τῶν  
Τούρκων, ἐνῶ ἡ ἐνωμοτία του ὅλη εἶχε φύγῃ;  
Διατὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, ἐνῶ οἱ στρατιῶ-  
ται του κατελήθησαν ὑπὸ πανικοῦ, κατωρθώ-  
σαν αὐτὸς νὰ τοὺς συγκρατήσῃ καὶ οὐχὶ μόνον νὰ  
τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλὰ καὶ  
νὰ προχωρήσῃ κατόπιν μετ' αὐτῶν πρὸς τὰ  
ἔμπροσ;

Ἐννοεῖται ὅτι, ὅπως πρέπει νὰ ὑπάρῃ τι-  
μωρία διὰ τὰς καλὰς πράξεις τοῦ στρατοῦ,  
πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀμοιβὴ διὰ τὰς καλὰς.  
Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι, ὅταν ἡ ἀνακριτικὴ ἐπι-  
τροπὴ ἐξακριβώσῃ τὰ πρᾶγματα, ὁ ὑπουργὸς  
τῶν στρατιωτικῶν πρέπει νὰ προβῇ ὅσον καὶ  
εἰς τὰς τιμωρίας τῶν καὶ εἰς τὰς ἀμοιβάς.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης παρατηρεῖ, ὅτι ἱμα-  
τισμὸς τοῦ στρατοῦ ἐστὶν ἀρετὴς.

Ὁ κ. Συμολέοντες καταδεικνύει διὰ μα-  
κρῶν τὰς πολλὰς τοῦ στρατεύματος ἐλλείψεις  
περὶ τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν ὑπόδυσιν.

Ὁ κ. Μπότσαρης γίνεταί ἀφορμὴ με-

κρὰς συζητήσεως, ὑποστηρίζας ὅτι πάντες εἶνε  
ὑπεύθυνοι διὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Σεβιτανίδης. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τὴν  
ἀτυχίαν ἐκείνου τοῦ.

Μπότσαρης. Δὲν δύναται νὰ ἐκτιμῶσιν  
πάντες τὰ στρατιωτικὰ ἐγχειρήματα, διότι  
ὑπάρχουσι καὶ ὑποχωρήσεις αἰτίνας εἶνε ἐγχειρή-  
ματα πολεμικὰ.

Πετροπουλάκης. Τότε ἔπρεπε νὰ ὑπο-  
χωρήσῃτε μέχρις Ἀθηνῶν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλ-  
λῖτερον ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη.

Μπότσαρης. Βεβαίως.

Παπαμιχαήλπουλος. Ἀλλὰ δὲν ἐπι-  
χειρήσαμεν τὸν πόλεμον διὰ νὰ φέρωμεν τοὺς  
Τούρκους ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπορῶ δὲ πῶς  
οἱ Μπότσαρης καὶ συνταγματάρχης καὶ ταξι-  
άρχος τοῦ ἐν Ἡπείρῳ στρατοῦ ὑποστηρίζετε  
ταῦτα ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐξεκακρίσθη τὸ ζή-  
τημα διατὶ δὲν εἰσῆλθετε εἰς τὰ Ἰωάννινα.

Ὁ κ. Μπότσαρης τότε καυχᾶται διότι  
φέρει τοιοῦτο ὁμαλὸν ὑποστηρίζει δὲ ὅτι ἐπὶ πρᾶ-  
ξιν τῶν προγόνων του διότι ἐπὶ κεφαλῇ  
3 1)2 χιλιάδων στρατοῦ κατετρόπως στρατὸν  
ἐκ 18 ταγματικῶν καὶ 36 τηλεβόλων. Ἡ ὑπο-  
χώρησις τοῦ δ' ἀργότερον ἐγένετο κατόπιν δια-  
ταγῆς. Διεκτραγωδεῖ δὲ τὰ κατωρθώματα του  
καὶ ζητεῖ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

Μετὰ τινες ἄλλους τὸν λόγον λαμβάνει ὁ κ.

Δηλιγιάννης.

Ἐννοεῖται—λέγει—νὰ μὴ συμμετεῖχε τῆς  
συζητήσεως ταύτης ἔπρεπε δὲ ἡ πρότασις τοῦ  
κ. Πετμεζᾶ ν' ἀπασχολήσῃ ἀποκλειστικῶς τὴν  
Βουλὴν. Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις τὰς κατὰ διαφόρων  
προσώπων καὶ κατ' αὐτοῦ ὥστε δὲν δύναται νὰ  
σιωπητῇ περιστασιακῶς. Ἀποκαλεῖ τοὺς δημο-  
σιογράφους κινῶν δὲν ἀπαντᾷ δὲ εἰς ὅσα  
γράφουσι αἱ ἐφημερίδες διότι δὲν ἀντιπροσωπεύουν  
πολίτας κομμάτια. Ὅμιλοι κατόπιν περὶ τοῦ  
πολέμου δὲν ἐννοεῖ αὐτὸς ψευτοπόλεμον, ἀνα-  
δέχεται δὲ τὴν ἐκ τούτου εὐθύνην, διότι εἰσδύ-  
ποτε καὶ ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του δὲν θὰ ἐπρατ-  
τεν ἄλλως. Ἀναφέρει τὰς περὶ τῆς διαλύσεως  
τῆς Βουλῆς ἀπειλὰς καὶ λέγει ὅτι τὸ τοιοῦτο  
θὰ ἦτο ἄδικος πρᾶξις. Δὲν εἶνε προσθεῖται ἐξ  
ἐκεῖνων ὅτι εἰς ἀπολοφύρονται διὰ τὰ ἀτυχῆ-  
ματα τοῦ πολέμου, διότι πιστεύει ὅτι ταῦτα θὰ  
χρησιμεύσῃ πρὸς διδασκαλίαν καὶ θὰ ἐπιφέρωσι  
τὰς ἀναγκαίας βελτιώσεις εἰς τὸ Κράτος. Περὶ  
τῆς προτάσεως τοῦ κ. Πετμεζᾶ ὁλοῖ ὅτι οὕτως  
ὑπὲρ αὐτῆς εἶνε οὕτως κατ' αὐτῆς διότι δὲν θέλει  
νὰ παρεξηγηθῇ ἀφίνει δ' ἐνεκα τούτου ἐλευθ-  
ρους τοὺς φίλους του νὰ πράξωσι ὅτι θέλουν.

Ἐρωτᾶται τότε ἡ Βουλὴ ἂν θέλῃ νὰ προ-  
ταγῇ ἡ πρότασις τοῦ κ. Πετμεζᾶ καὶ ἐγένετο  
τοῦτο δεκτόν.

Ἀναγινώσκειται τότε ἡ πρότασις αὕτη ἥτις  
εἶνε ἑξῆς:

Ἀπορτίνουμεν, ἵνα δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 58 τοῦ  
Συντάγματος, διορίσῃ ἡ Βουλὴ ἐκ τῶν μελῶν  
αὐτῆς ἐναεμελὴ ἐξεταστικὴν τῶν πραγμάτων  
ἐπιτροπὴν πρὸς τὸν σκοπόν.

Νὰ ἐξακριβώσῃ τίνες ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν  
τοῦ στρατοῦ τῆς ἑπάρχει καὶ τῆς θαλάσσης πα-  
ρίθσαν κατὰ τὸν τελευταῖον ἑλληνοτουρκικόν  
πόλεμον τὰ ἀναθεωρήματα αὐτοῖς καθήκοντα,  
εἴτε παραμεληθέντα εἴτε ἐκτελεσθέντα αὐτῶν, εἴτε  
πλημμελῶς ταύτην ἐνεργήσαντες, ἰδίως δὲ τίνες  
τούτων ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των ἀνευ ἀνω-  
τίρας διαταγῆς καὶ προφανεῶς ἀνάγκης, ἡ πα-  
ρημείλησαν ὁποσδήποτε τὰς ἀναθεωρήσεις αὐτοῖς  
πολεμικὰς ἐνεργείας, ὑπεβάλλῃ δὲ εἰς τὴν Βου-  
λὴν ὅσον εἶδεν τε τὸ ταχύτερον τὰ περιστασια-  
τὰ περὶ τούτου ἐρευνῶν τῆς δι' ἡτιολογμέ-  
νης ἐκδίδεσας.

Κατόπιν τῆς προτάσεως ταύτης ἡτις ἔδωκεν  
εἰς ἀμφισβήτησιν τὴν ὑπαρξὴν τῆς Κυβερνήσεως  
ἀπαραι αἱ

— Χθές υπεβλήθη εις τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἡ ἐκθεσίς τοῦ Διαδόχου περὶ τῆς δαπάνης τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον. Ἡ ἐκθεσίς σήμερον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Στρατιωτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐξετάζει τὰ κατὰ τὸν πόλεμον.

— Κατ' εἰδήσεις τοῦ ἐν Βόλῳ ἡμετέρου ἀντιπροσώπου μέχρι τῆς προχθῆς ἀπεβιάσθησαν ἐν Βόλῳ διὰ διαφορῶν ἀτμοπλοίων 6.000 πρόσφυγες. Χθές τὸ ἐσπέρας ἀνεχώρησαν ἕτεροι 1.000, σήμερον δὲ δι' ἀτμοπλοίου τοῦ Γουδῆ ἀπέρχονται καὶ ἕτεροι 1000.

— Ἐπίσημα τηλεγραφήματα ἐκ Λαρίσσης ἀγγέλλουσιν οἱ στρατιωτικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Μ. Δυνάμεων μετὰ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν Τούρκων ἀφίκοντο ἐκεῖ ἕνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ψύχους εἰς τὴν γραμμὴν τῶν συνόρων. Οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ παραμείνωσιν εἰς Λαρίσσαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μεθ' ὃ ἐὰν ὁ καιρὸς βελτιωθῇ θὰ ἐξακολούθωσιν τὰς ἐργασίας τῶν, ἡ δ' ἄλλως θὰ διακόψωσιν αὐτὰς μέχρι τοῦ ἔαρος.

— Ἐκ Λαρίσσης ἀνηγγέλθη προχθῆς ὅτι 26 Λαρισαῖοι συνελήφθησαν καὶ κρατοῦνται εἰς τὰς φυλακὰς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπαυλῆθον μετὰ τὴν 12 Αὐγούστου ὅτε ἐμποδίζετο ἡ ἐπ' ἀνόδου. Ἡ Κυβέρνησις ἐσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Τούρκος διοικητὴς ἀρνεῖται νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτούς.

— Ὁ ἄρχηγὸς τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων Ἐτέμ πασσὰς ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀντιπροσώπους, ὅτι πᾶς πρόσφυξ μεταβιῶν εἰς τὰ ὁρισθέντα 36 χωρὶς πρὸς διακονὴν τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, θὰ συλλαμβάνηται καὶ θὰ φυλακίζεται.

— Ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Νευτικῶν συνεστήθη ἀνακριτικὸν συμβούλιον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ κατόπιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Ζώτου, παρεπέμφθη ὁ ναυπηγὸς κ. Ἀναστασίου δι' ἐπιδειχθεῖσαν ἀταξίαν καὶ ἀμέλειαν ἐν τῷ τμηματι τῆς Ὑποβρυχίου Ἀμύνης διὰ τὸ ὁποῖον εὐθύνεται ὁ εἰρημένος ἀξιωματικός.

— Φαίνεται, ὅτι οἱ Τούρκοι βέηδες τῆς Λαρίσσης ὡς καὶ τῶν ἄλλων Θεσσαλικῶν πόλεων ἀπόρριψιν ἔλαβον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος συγχρόνως μετὰ τῆς ἐκκένωσης αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἐπὶ τούτῳ δὲ ἤρχισαν τὰς ἀναγκαίας παρασκευάς. Εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι τὰς κακὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως πρῶτοι θὰ αἰσθανθῶσιν αὐτοὶ καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἢ ἡ χώρα ἣν ἐγκαταλείπουν, διότι ὡς καὶ αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν οὐδαμῶς ἀλλαχού θὰ εὐρωσι τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἧς ἀπελάμβανον παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς ἀρχαῖς καὶ τῇ Ἑλληνικῇ Δικαιοσύνῃ.

— Εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας ἐγένετο ἐγχειρίσεις εἰς τὸ γόνυ τοῦ Ἰταλοῦ φιλέλληρος Ἀνδρέα Κυπριάνη τοῦ πληρωθέντος εἰς τὸν Δομοκόν. Ἡ ἐγχείρισις, ἥτις διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν, ἐπέτυχεν. Πιστεύεται, ὅτι ὁ γενναῖος φιλέλληρ θὰ ἀνακτήσῃ πλήρῃ τὴν λειτουργικὴν τῆς κνήμης του, ἥτις ἐκ τῆς πρώτης θεραπείας εἶχε παραμείνῃ ἀγυλωμένην.

— Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ μητροπολίτου Ἰωαννίνων ἀπελύθησαν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ Ὁσμάν πασά 35 πολῖται ἐκ τῆς ἐπαρχίας Παραμυθίας οἵτινες εἶχον καταγγεληθῇ δι' ἀνυποστάτους ἐπαναστατικὰς πράξεις καὶ εὕρισκοντο εἰς τὰς φυλακάς.

— Ἀφίκετο εἰς Πρέβεζαν ὁ ἐν Καρδασαρά ὀθωμανὸς πρόξενος καὶ ἀναμένει διαταγὴν ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἡ κυβέρνησις προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν νὰ συνδράμωσιν αὐτὴν διὰ χρημάτων.

— Ἐκ Κων(πόλεως) ἀνεχώρησεν ἀτμόπλοιον φέρον φορτίον ἐνὸς ἐκατομμυρίου ὀκτάδων κριθῆς διὰ τὸν ἐν Ἡπείρῳ στρατόν.

— Ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Πρεβέζης διωρίσθη ὁ ἀλβανὸς Χαμητ ἀγάς πληρωθεὶς κατὰ τὴν ἐν Καμπρίνῃ μάχην.

## ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ κ. Ἰωάννης Σαρρῆς ἐκ Βάβδου τῆς Χαλκιδικῆς νέος ἄριστα κατηρτισμένος, φιλόπονος καὶ φιλομαθὴς ὑπὸ τὰς ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ ἐξετάσεις αὐτοῦ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ μετὰ τὸν ἐπίσημον βιβλὸν *Λίαν καλῶς*. Ἐπὶ τούτῳ σφίγγομεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα καὶ εὐχόμεθα παρομοίαν εὐδοκίαν ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ εἰς τὸ ὅποιον κατέρχεται μετὰ ἐφόδια τελείου ἐπιστήμονος.

— Ἐν μέσῳ χαρᾶς στενωπῶν φίλων καὶ συγγενῶν, ἐτελέσθησαν ἐν Μεσολογίᾳ οἱ γάμοι τοῦ ἐκ χωρίου Γραμμένου κ. Γεωργίου Χρ. Βελλογιάννη μετὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ διὰ πλείστων προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Λάμπρας Χαρ. Βράτου. Εὐχόμεθα εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος νὰ διέλθῃ βίον ἀνέφελον, καὶ νὰ ζήτῃ ἔτη πολλὰ καὶ πανευδαίμονα.

Π. Μ.

— Ἐν Ἰωαννίνοις ὅπου διέμενον ἀπεβίωσε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ Μιχαήλ Μίνωας, πατὴρ τοῦ ἐν Παρίσι νῦν εὐρισκομένου ἱατροῦ κ. Π. Μίνου. Ὁ θάνατος αὐτοῦ λυπεῖ πάντας τοὺς φίλους, πατριώτας καὶ γνωρίους τοῦ μεταστάτος ὡς καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, διότι ὁμολογούμενος ἡ ἀπώλεια τοιούτων χρηστῶν καὶ καλῶν πατριωτῶν ἀρτίζει ἡμέγα κενόν. Ὁ ἀείμνηστος Μ. Μίνωας ὑπῆρξε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον πρότιμον ἐργατικὸς καὶ εὐσυνειδήτου πολίτου καὶ ἀρίστου πατριώτου, πάντοτε μεριμνῶντος ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ ὠφελείου καὶ παρέχοντος πρόθυμον τὴν ἀρωγὴν του εἰς τε τοὺς συμπατριώτας καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε κοινωφελὴ συμφέροντα. Συλλυπούμεθα τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ συγγενεῖς ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ταυτὶ εὐχόμεθα δὲ ὅπως ὁ Ὑψίστος κατατάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀληθμονήτου ἀνδρὸς ἐν σκηναῖς δικαίων. Αἰωνία ἡ μνήμη του!

## ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Ἐπιβάλλουσα καὶ ἀπείριστος ἐγένετο τὴν προπαρελθούσαν Τετάρτην, 29 παρελθόντος, ἡ ἐναρξὶς τῶν τῆς Σχολῆς μαθημάτων. Παρίστατο ἐν αὐτῇ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μετὰ τοῦ γενικοῦ γραμματέως, τὸ Συμβούλιον τῆς Σχολῆς, ὁ Σ. Διευθυντὴς καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ πολλοὶ φίλοι τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ κλήρου. Μετὰ τὸν κεκανονισμένον ἀγιασμόν, τὸν κατασκευαστικὸν τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Σ. Διευθυντοῦ καὶ μαθητῶν αὐτῆς ὁ ἐκ τῶν συμβούλων καὶ καθηγητῆς τῆς Σχολῆς κ. Ἰ. Ἀργυριάδης ἀπήγγειλε τὴν κάτωθι προσφώνησιν, μεθ' ἣν ὁ κ. ὑπουργὸς ἀπήντησε προσφυῶς ἐξάρχας τὴν σημασίαν τῆς Σχολῆς καὶ τὸν σκοπὸν ὃν κέκτηται, ἥτοι νὰ τροφοδοτῇ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μεμορφωμένων ἱερέων καὶ ἀνωτέρων κληρικῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητα ἀποστολὴν αὐτῆς σήμερον, ὅποτε τὸ ἔθνος ὑπέστη τόσα δεινὰ καὶ ἔχει ἀνάγκην ἐμφυχώσεως καὶ ἀναζωογονήσεως. Καὶ ὅπως ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία ὑπέθαλψεν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὸν ἐθνισμόν τοῦ Ἑλλήνος, οὕτω καὶ σήμερον τὸ αὐτὸ θέλει ἐπιτελέσει καὶ ὁ Ἕλληρ ὑπὸ τὸ αὐτὸ σύμβολον τὸ «εἰς τούτῳ νίκα» ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ χριστιανισμὸς ἐμεγαλουργήσῃ, ὑπὸ τὸ αὐτὸ καὶ σήμερον σύμβολον θέλει μεγαλουργήσῃ. Μετὰ τοῦτο ἐψάλη ὁ πρὸς τοὺς ἀδελφούς Ριζάρη ὕμνος ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ ἡ σεμνὴ αὐτὴ τελετὴ διελύθη μετὰ τὴν ἐνδόμυχον εὐχὴν ταύτην, ὅπως ἡ Σχολὴ ἐπιφέρῃ ὑπὸ τὸν νέον ὀργανισμόν αὐτῆς, οὗς οἱ ἀοιδμοὶ ἰδρυταὶ αὐτῆς ὀνειροπώλησαν καὶ νυχήθησαν ἀγλαοὺς καρπούς.

Ἐχεῖ δὲ ἡ προσφώνησις τοῦ κ. Ἀργυριάδου ὡς ἐξῆς:

«Ἀντὶ παντὸς ἄλλου λόγου, ὃν Διευθυντὴς ἤθελεν, ἴσως δὲ καὶ τις τῶν Συμβούλων τῆς Σχολῆς νὰ εἴπῃ ἐπὶ τῇ νῦν εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισήμου ἐναρξέως τῶν μαθημάτων τοῦ ἐνεστώτος σχολικοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπ' αἰσίοις αἰωνοῖς ἡ Σχολὴ ὑπὸ πληρέστερον καὶ ἀρτίωτερον ἢ μέχρι τοῦδε πρόγραμμα ἄρχεται συν τῷ Θεῷ ἀντιλήπτορι νὰ λειτουργήσῃ, ὑπὸ πρόγραμμα, ὅπερ, ὁρθῶς καὶ πιστῶς καὶ μετ' ἀκριβείας ἐφαρμοζόμενον, ἐγγύτερον καὶ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Σχολῆς ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τοὺς τροφίμους αὐτῆς μέλλει νὰ φέρῃ, ἀντὶ παντός, λέγω, ἄλλου λόγου ἀναγκαϊότερον, καὶ προσφορώτερον κρίνω νὰ παρακαλέσω τὸν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν φιλόμουσον καὶ εὐσεβῆ τῆς πατρίδος ὑπουργόν, ὅστις εὐηρεσθήτῃ νὰ τιμήσῃ τὴν Σχολὴν, παραγενόμενος ἐν τῇ ἱερᾷ τελετῇ τῆς ἐναρξέως τῶν μαθημάτων, θέλων οὕτω καὶ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παρουσίας νὰ προτρέψῃ τοὺς τε διδασκόντας καὶ τοὺς διδασκόμενους, ὅπως ἐτι

ἔτι μᾶλλον κρατύνωσι τὸν εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου αὐτῶν ζῆλον καὶ τὴν εὐγενῆ ἀμιλλαν, ἐφ' οἷς ἀείποτε λέγομεν τούτο παπαρησιμῶς διεκρίθησαν, νὰ παρακαλέσω, ὅπως μοὶ ἐπιτραπῇ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν εἰς νέον καὶ μᾶλλον εὐέλπιν ἡ Σχολὴ μετὰ τῶν τροφίμων αὐτῆς ἀποδύεται πνευματικὴν σταδιοδρομίαν, ἀντὶ ἄλλου λόγου εὐλαβῶς νὰ ἐπαναλάβω ὡς ἐξ ὀνόματος καὶ τῶν ἄλλων δύο Συμβούλων, τῆς σχολῆς τῶν πιστῶν καὶ ἀγρύπνων φυλάκων τῆς πεπιστευμένης αὐτοῖς ἱερᾶς παρακαταθήκης, τοὺς ἐξῆς βαρυσμάντους καὶ πρακτικωτάτους λόγους καὶ τὰς ταπεινὰς δεήσεις, μεθ' ὧν πρὸ ἐντὰ καὶ πεντηκοντα ἔτων ὁ ἀοιδίμος τῆς Σχολῆς ἱδρυτὴς συνῴδευσε τὴν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως κτλ. Γραμματεῖαν ἀναφορὰν αὐτοῦ περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς φερωνύμου Σχολῆς.

«Τοιοῦτον, γράφει ὁ τῆς σχολῆς ἱδρυτὴς κατὰ στημα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς αἱ κακαὶ ἐξῆς ἐξηχρεώσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, θέλει λάμψει πιστεύω ἀδιστακτῶς ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν βασιλέως, διηνεκὲς ἀντικείμενον τοῦ ὁποῦ εἶναι ἡ βελτίωσις τῶν ἡθῶν τῶν ὑπηκόων του. εἶνε δὲ ἀφ' ἑτέρου ἀναντίρρητον, ὅτι, χωρὶς τῆς μεσολαβήσεως τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως αἱ διατάξεις μου δὲν θέλουσι ἵσθαι τελεσφόροι. . . ὑποβαλὼν τὴν παρούσαν μου Σὰς παρκαλῶ, Κύριε Γραμματεῦ, νὰ τὴν θέσῃτε εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς Α. Μ. ἐνεργούντες ὥστε νὰ γίνωσι δεκταὶ αἱ ταπειναὶ μου αὐταὶ δεήσεις, σκοπὸς τῶν ὁποῦ εἶναι ἡ βελτίωσις τῆς καταστάσεως τοῦ κλήρου καὶ ἡ ἐξάπλωσις τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ ἐν γένει τῶν φώτων προστάτις τῶν ὁποῦ ἀνεδείχθη ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν Βασιλεὺς.»

Ναί, κύριε ὑπουργέ, αἱ ἄρτι τῇ κοινῇ συννοήσει τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Κυβερνήσεως γενομένηαι περὶ τὸν ὀργανισμόν τῆς Σχολῆς βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις «ὅσας ἡ πείρα, αὐτὸς (κατὰ τὰ ῥήματα αὐτοῦ τοῦ ἱδρυτοῦ) ὁ ἀλάσκατος διδάσκαλος ὑπηγόρευσε μετὰ τὴν πρῶτον τοῦ χρόνου», ὄντως θέλουσιν εἶσθαι τελεσφόροι, σάρκα ὡς εἰπεῖν καὶ ζῶν λαμβάνουσιν, ὅταν καὶ ἡ πολιτεία μάλιστα μετὰ τῆς ἐκκλησίας διὰ νόμου ἀναλάβωσι μὲν ὑπὸ τὴν θερμὴν καὶ πραγματικὴν προστασίαν τοὺς ἀπολυομένους ἀπὸ τῆς Σχολῆς τροφίμους, ἐνδείξων δ' αὐτοῖς εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς εἰς τὴν Σχολὴν κατατάξεως αὐτῶν τὸν ἀνταξίον καὶ προσήκοντα αὐτοῖς ἐνεργείας καὶ χρησιμότητας χώρον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ ἐν τῇ τῇ κοινῇ καὶ τοῖς σχολείοις τῆς πατρίδος. Ναί, οὕτως ἀληθῶς, κύριε ὑπουργέ, ἡ Σχολὴ αὕτη κατὰ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν καὶ αἰονεῖ προφητικὴν πρόρρησιν τοῦ ἀοιδίου ἱδρυτοῦ ἔτι μᾶλλον φωτεινότερον καὶ ζωτικώτερον τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῆς εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀναλαμβάνει διὰ τῶν πνευματικῶν τέκνων αὐτῆς θέλει διαδώσῃ, ὅταν μάλιστα, (καθὼς ὁ ἱδρυτὴς τῆς Σχολῆς ὁ μέγιστος τοῦ ἔθνους ἐυαγγέτης διὰ τῶν Συμβούλων αὐτοῦ θερμῶς παρακαλεῖ (ἀριθ. Διαθήκ. 78) ἐνδῶση ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ εἶναι δεκτοὶ πρὸς ἐρωσύνην, ἢ μὴ ὅσοι ἔχουσιν τακτικὰ ἀποδεικτικὰ περὶ τῆς ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ σπουδῆς τῶν.»

Τοιοῦτον, κύριε ὑπουργέ, διακαῇ τρέφον πόθον τὸ Συμβούλιον τῆς Σχολῆς καὶ τοιαύτην παρὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν τροφίμων τούτων προσδοκῶν ὅτι θὰ πραγματωθῇ νῦν μάλιστα μετὰ τὸ μέγα καὶ δεινὸν πτώμα, ὃ, κρίμασιν εἰς εἶδος Κύριος, τὸ ἡμέτερον ἔθνος πέπτωκεν, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ πάγερᾳ νάρκῃ καὶ ἀκινήσει, ἐν ἣ διατελεῖ ἡ ἐκκλησία, πέποιθεν, ὅτι ἀμέριστον καὶ ζωηρὸν εἰς τὴν πραγματώσιν τούτων θέλετε παράσχει τὴν ἡμετέραν συνεργασίαν καὶ σύμπραξιν ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ φιλοπατρὶᾳ ἡμῶν καὶ τῷ ζωηρῷ διαφέροντι καὶ τῷ ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν τῇ ἡμετέρας ἐκκλησίας πραγμάτων.

Ὁ ἱατρὸς κ. Α. Ἀραβαντινὸς μετὰ κησιν εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, οἰκία Μ. Μετὰ ἀριθ. 15.